

חזיית בולרו
קצרה תתפוס העונה את מקום חזיית הביקיני
ני הרגילה בחוף הישראלי. גם החלק התחתון
תון יהיה צנוע מתמיד. המכנסיים יעלו עד עצם המותן, אך לא מעליו.

קוקטייל בוורוד
הוא הפורייט של זאק היים, המשוגע לאדום, והטוען כי האלכסון הוא עכשיו בפאסון. עשוי משאטונג מנוקד לבן.

מאת זיוה יריב

אם יש דבר שדופק הכיחזק במדינה הזאת, אלו תצוגות איפנה. תמיד מרתקות, מסעירות, משגעות, מעוררות מחשבה. מינימום שלוש פעמים בהודש רואים שם מלה אחרונה, נירלוק, מעוף, חלום, הלם, לשעות אחריצהריים, לשעות הבוקר, סימפוזיה, הרמוניה, דראמה, הורפי, קייזי, דמיסיון, פאנטאזיה, עצום, נהדר, רענן, אוריגינאלי, ליב, קלאסי, מקסימ, מקסימום, אפשר לומר שרואים שם בקביעות את מוניק, כנרת, דאנובה, לנצה, להיגראנד-בולוואר, דימונה רות המואביה, ללא מילים, גיגי, והאנטום רק הפעם בלבד. שותים גסקפה פושר, אף פעם לא זוכים בהגרלה, ובכלל צריך שתהיה תצוגת איפנה כל יום.

ביום רביעי, ב'3 בינואר 1962, בשעה ארבע ושלושים, ניתנה לנו הזדמנות נוספת להנות מחוויה אמנותית כזאת. הפעם — היים. זהו זאק היים, נשיא הסינדיקאט של האופנה הצרפתית, החייט האישי של מלכת בלגיה, ששלח לכאן ישר מפאריס את הקונפקציה שלו לחורף ולחוף 62. בשנה שעברה גם ביקר ממש, בעצמו, בתלאביב וסיפר בגאווה שבעברית קוראים לו יעקב חיים. לפני שחזר לפאריס הצהיר אפילו שהוא מתפעל מהגוף הכללי.

השמלות מלאות-התנועה שלו הגיעו בלעדיו למלון דן, לתצוגה שאירגן אילנשיל-פוליו — איגוד ישראלי למען נפגעי שיתוק ילדים — תחת הסיסמא "הילחם בשיתוק ילדים".

השמיים היו די כחולים, באורך מלא אולם לא מוגזם, והטמפרטורה היתה לשעות אחריצהריים, כשוכנסו נרגשים ב'3 בינואר בשעה ארבע לאכסדרה של דן. בכניסה לאולם התצוגות המתין, כרגיל, שולחן מכוסה ניירות. אשה בבגד דמיסיון לשעות-הבוקר ובנעליים לכלי-שעות-היום ישבה על כסא ומכרה כרטיסים בשבע-וחצי-לירות-אחד. היא חיפשה בשיגרה, ללא שיק מינימאלי, את שמנו ביס-הניירות שלפניה. היא עילעלה, דיפדפה, סגרה,

דיוה באוברול
מסטיקי מדגימה כי הכל תלוי בטי לבן. המכנסיים נלבישים על העקב — תופעה המוכר

אלטע זאכן

פתחה, ביקשה סליחה-רגע, לקחה נייר אחר, עילעלה, דיפדפה, הפכה והודיעה אחרי רבע שעה בקול קלאסי אבל מלא תנופה קייצית, שהכל בסדר, ונתפנתה ל'50 אחרות שאיימו לשבור את השולחן. עברנו בגיל את המחסום והגענו סוף-סוף לשולחן אחר. שני גברים בתספורת-לשעות-היממה ובנעליים, מכרו כבר תלושי קפה ועוגה בשתיים וחצי לירות. הם התזירו אותנו לאשה בבגד-לשעות-הבוקר, ששלחה אותנו בחזרה אל הגברים בנעליים, אולם הם אמרו לנו בקול סתווי לחזור אליה. ואז היא עילעלה, דיפדפה, סגרה, הפכה, הרימה את העיפרון מהריצפה, רשמה, דפסה ליד שלנו כסף ושלחה אותנו לשני הגברים בנעליים. אחרי חצי שעה הגענו, כל שלושת הצדדים, לידי הבנה סימטרית, כמו לפני שבועיים. הדוגמנית התחילה אומנם לצעוד, אולם הצלחנו לתפוס רבע-שולחן באולם ולהסתדר שלושה על שני כסאות.

★ ★ ★

התזמורת ניגנה, כמוכן, אורפאו נגרו. מימי הדגימה בנגדים רענן, מורכב מהרמוניה-קייצית של חזיית-בולרו וביקיני מוגדל. נחמדים מאד היו הפסים הצבעוניים, הנועזים מתמיד, שגבלו בתפירה מעולה בקורקבן דראמתי באופן יחסי (ראה תמונה). נעלי מיקולינסקי היו טוב מקסימות במיוחד, אם כי מימי עצמה הלכה יחפה על המסלול.

יש לציין בסיפוק שהפאנטאזיה בכתום, אותה לבשה הדוגמנית דינה, היתה מורכבת מחולצה כתומה עליוזה וקצרה וחצאית כתומה-נהדרת שחשפה סבורספורטיבי (ראה תמונה). אין ספק שהתרכובת היתה אוריגינאלית ומלאת רוח-שובבות כלשהו. הלולאה השנייה מאחור היתה מאכזבת קמעה, אבל בסיכומי של דבר היתה זו

ריקוד בסן
הוא וואריאציה נוספת של אופנת הטבור החשוף. התולצה האדומה של היים נקי שרת מתחת לזה, משתלבת בשחור-לבן-אדום של האכנסיים.

זאק היים מציג את אופנת פאריס של